

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.153 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 januari 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. COTTENIE, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen reeds een aantal jaar in België verblijft, diende bij schrijven gedateerd op 4 april 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 22 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 9 januari 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 13 februari 2009 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“(...) - art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; visum verstreken sedert 16/08/2007. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Waar verzoekster vraagt om te kunnen genieten van kosteloze rechtsbijstand en om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekster en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekster.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster, in casu, beïnvloedt en dat verweerder niet aantoont op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt dat de bestreden beslissing een bedreiging vormt voor de gezinseenheid indien zij België dient te verlaten. Zij wijst in dit verband op het feit dat haar ouders, haar broers en haar aanstaande echtgenoot ook in België verblijven. Zij geeft voorts aan dat zij samen met haar gezinsleden reeds lang in België verblijft, dat een kind het recht heeft om zijn ouders te kennen en door zijn ouders verzorgd te worden, dat zij in België gestudeerd heeft, dat de band tussen ouders en kinderen zich moet kunnen ontwikkelen en beschermd moet worden en dat alle gezinsleden op elkaar aangewezen zijn.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat verweerder terecht opwerpt dat de gezinsleden waarop verzoekster doelt (haar ouders en broers) niet legaal in het Rijk verblijven, zodat zij niet dienstig naar het verblijf van deze personen kan verwijzen. Verzoekster stelt verder uitdrukkelijk dat zij reeds met haar toekomstige echtgenoot samenwoont, zodat zij niet kan voorhouden dat zij nog deel uitmaakt van het gezin van haar ouders en de bestreden beslissing de gezinseenheid in het gedrang brengt.

Wat betreft de aangevoerde relatie tussen verzoekster en haar partner moet benadrukt worden dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari

1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar huidige partner en toekomstige echtgenoot in haar land van herkomst te verblijven. Verzoekster wist of behoorde trouwens te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven na het verstrijken van haar visum en dus niet verder zou kunnen samenwonen met haar partner (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt of dat verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich op verblijfsrechtelijk vlak alsnog in regel te stellen. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd* 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat de noodzakelijke maatregelen moeten genomen worden voor de vluchteling en in het bijzonder voor het verzekeren van het behoud van de eenheid van de familie van de vluchteling, kan het volstaan op te merken dat verzoekster niet aantoont dat zij als vluchteling erkend werd en ook niet bewijst dat zij een asielerzoek indiende. Indien het de bedoeling van verzoekster zou zijn te verwijzen naar de status van haar in België verblijvende Iraakse vriend, moet erop worden gewezen dat ook hij niet erkend werd als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, doch slechts een tijdelijk verblijfsrecht geniet in het kader van de hem toegestane subsidiaire bescherming, zodat de verwijzing naar de Conventie van Genève niet dienstig is.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het motiveringsbeginsel, het draagkrachtbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet pertinent zijn en de beslissing niet kunnen verantwoorden.

Uit het door verweerder neergelegde administratief blijkt evenwel duidelijk dat verzoekster met een visum type C naar België afreisde en dat de geldigheidsduur van dit visum verstreken is. Er kon bijgevolg toepassing gemaakt worden van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en verzoekster maakt geen schending van de door haar geciteerde beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel stelt verzoekster dat de regels inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus

toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen - die expliciet in de bestreden beslissing zijn opgenomen - kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.